

SUBUD

TRONG TẬP NÀY :

BAPAK :

- NÓI CHUYỆN TẠI NEW-YORK (1959)

Bà NG. V. C. dịch :

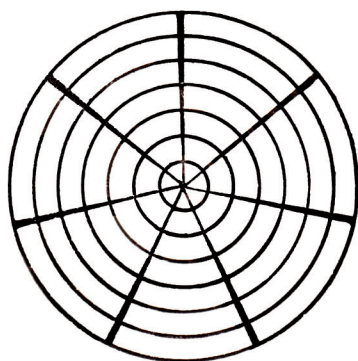
- SUBUD VÀ NHỮNG PHƯƠNG PHÁP KHÁC
- KIÊN-TÂM
- NHỮNG KINH-NHIỆM CỦA ÔNG SUDARTO-MARTOHUDOJO

Phạm-Phùng-Khánh :

- CẢM ƠN THIÊNG-LIÊNG

Bà Đ. T. K. dịch :

- VÀI CÂU HỎI CỦA HỘI-VIÊN SUBUD

DÀNH RIÊNG CHO HỘI-VIÊN
VÀ DỰ-BỊ HỘI-VIÊN HỘI
SUBUD VIỆT - NAM

***

THÁNG 1, 2, 3 NĂM 1965 (1)

Hoàng Nam & Murvani tặng

gn 3.2011

S U B U D

THÁNG 1—2—3

NĂM 1965 (1)

BÀI NÓI CHUYỆN CỦA BAPAK

TẠI NEW-YORK (MỸ-QUỐC), NGÀY 3-5-1959

oOo

BAPAK cảm ơn Thiêng-liêng Cao-cả đã cho Bapak dịp đến New-York để gặp tất cả các vị. Sự hiện diện của các vị tại đây tỏ rằng các vị có thiện-cảm đối với sự tu-tập tâm-linh của chúng ta là Subud, Susila Budhi Dharma. Sự kiện này giống như một biểu-trưng cho biết rằng vào đúng lúc này Thiêng-Liêng muốn tất cả các vị đừng lãng quên việc sùng-bái nữa, vì nếu các vị đi lạc quá xa Thiêng-Liêng thì rồi sẽ quá chậm trễ đi ngược trở lại.

Trong lịch-sử thế-gian và nhân-loại bao giờ cũng vậy. Vì có nhiều nỗi khó khăn và nhiều vấn-đề cản trở sự sùng-bái Thiêng-Liêng và vì tình-trạng của thời-thế ngày nay làm khích-động tâm trí con người, nên sự giúp đỡ của Thiêng-Liêng trở nên cần-thiết. Bởi vậy sự giúp đỡ của Thiêng-Liêng, dưới hình-thức tu tập tâm-linh mà Bapak đã tiếp-nhận được — và các vị cũng đã tiếp-nhận được — là một ân-huệ mà Thiêng-

Liêng ban cho chúng ta, để chúng ta, trong trạng-thái y-nguyên như bây giờ, có thể có dịp sùng-bái thật sự.

Bapak đã tiếp-nhận được cái này không phải do theo học một ông thầy — nghĩa là không phải do một người dạy — nhưng do ý muốn của Thiêng-Liêng Toàn-Năng, trong khi Bapak vẫn hãy còn ở trong trạng-thái y-nguyên bình thường, vẫn làm việc hằng ngày và lúc ấy chưa có một ý-niệm gì về các vấn-đề tâm-linh. Với tấm lòng quy-thuận, yên-tĩnh và vui vẻ, Bapak đã tiếp nhận sự giúp đỡ tâm-linh ấy như một trạng-thái của đời sống mà Thiêng-Liêng muốn, và đã vậy thì dĩ nhiên là không nên từ chối. Con người không thể phủ nhận sức mạnh và đức tốt lành của Thiêng-Liêng chứa đựng trong tất cả những gì đã ban cho con người; và có lẽ cũng là ý muốn của Thiêng-Liêng là cái gì mà Bapak đã tiếp nhận được sẽ được đem reo rắc cho tất cả nhân-loại, để nhân-loại cũng có thể tìm thấy cho họ con đường đi chân-chính và biết được đời sống chân-thật của họ.

Bapak đã nhận được latihan này trong khi Bapak vẫn còn ở trong trạng-thái y-nguyên, nghĩa là Bapak vẫn làm việc, vẫn dùng tâm trí. Điều này tỏ cho biết là Thiêng-Liêng mong rằng người ta tìm được con đường tiến đến Thiêng-Liêng mà không cần phải lìa bỏ những trách-nhiệm và lối sống thông thường ở trong đời và đối với đời. Các vị đã nhận được latihan thì các vị không cần xa lánh xã-hội, di sống ẩn-dật hoặc lìa bỏ mọi thứ mà các vị vẫn hằng quen. Các vị sẽ vẫn tiếp tục làm việc và dùng trí óc. Các vị vẫn cần làm ăn sinh sống và cấp dưỡng gia-đình. Nhưng bây giờ, vì các vị đã tiếp nhận được Subud nên ở bên trong các vị, ngoài những gì vẫn có, lại còn sẽ thêm sự biết rằng Thiêng-Liêng che chở các vị, dắt dẫn các vị, bảo-vệ các vị và thường-hằng hiện-diện trong đời sống và mọi hoạt-động của các vị.

Các vị không cần lo ngại rằng sự phát-triển tâm linh ở trong Subud sẽ gây cho các vị những khó khăn trong đời sống, gây ra những chướng-ngại nó cản trở sự thi-hành nhiệm-vụ của các vị. Trái lại sự phát-triển tâm-linh ấy sẽ san phẳng

những chường-ngại. Thí-dụ, các vị là một họa-sĩ và gặp khó khăn trong việc họa. Các vị sẽ nhận được chỉ dẫn ở bên trong để điu dắt các vị, và nhờ vậy mà những lỗi lầm sẽ có thể tu sửa được. Hoặc nếu các vị là một y-sĩ và gặp khó khăn trong việc chữa bệnh thì các vị sẽ nhận được những chỉ dẫn ở bên trong nó bảo vệ và tránh cho các vị những cái gì không tốt cho bệnh-nhân hoặc phương-hại cho xã-hội. Đối với các nghề-nghiệp và công việc khác cũng thế, thí-dụ như những người buôn bán hoặc làm trong mọi ngành hoạt-động. Mỗi người sẽ nhận được những chỉ dẫn và điu dắt ở bên trong để họ biết phải làm việc như thế nào, và nhờ vậy họ sẽ cảm-xúc thấy thân tâm được hoàn-mãn, sung-sướng và vui-vẻ mà không sao những việc sùng-bái Thiêng-Liêng.

Nhiều đấng Tiên-Tri đã nói những điều ấy. Thí-dụ như Jesus Christ đã khuyên bảo người ta rằng Thiêng-Liêng luôn luôn hiện-diện ở trong các vị, Thiêng-Liêng luôn luôn điu dắt các vị, và Thiêng-Liêng sẽ cấp dưỡng cho các vị. Nếu các vị có khả-năng sùng-bái thật sự Thiêng-Liêng, nếu trong mọi sự, mọi việc, các vị có thể quy-thuận hoàn-toàn Quyền Lực Cao Cả của Thiêng-Liêng thì các vị sẽ biết Thiêng-Liêng là Đại-Hùng-Lực thắng tất cả những khó khăn và các vị sẽ tìm được hạnh-phúc ở ngay trong đời này bằng cách tuân theo sự điu dắt phát xuất từ Thiêng-Liêng.

Tại sao có rất nhiều người, tuy họ đã đem thân qui thuận Thiêng-Liêng, tuy họ đã tin-tưởng Thiêng-Liêng với một đức tin rất thâm sâu, thế mà họ không có khả-năng giao-tiếp với Thiêng-Liêng ở bên trong người họ? Tại vì trước thời-kỳ này, Thiêng-Liêng chưa muốn sự giao-tiếp ấy có thể tiếp nhận được. Nhưng bây giờ, thời-kỳ đã đến và Bapuk cùng các vị đã nhận được sự tiếp giao ấy. Thiêng-Liêng đã cấu-tạo con người không phải là không có mục-dịch và cũng không phải là chỉ với một mục-dịch cấu-tạo mà thôi. Thật ra con người đã được cấu-tạo theo Hoạch-Định của Thiêng-Liêng và đúng hợp với Kiến-Trúc của Thiêng-Liêng, để cho con người có thể tìm được

và nhận-thức được Kiến-Trúc ấy. Nhờ thế họ sẽ có thể biết sống như thế nào là đúng cách, để cho ở cõi đời này sẽ không có một người nào vô-dụng hoặc vô giá-trị, để tất cả mọi người đều có một vai trò và mỗi người, ngày nay, có thể có khả-năng nhận thức được vị-trí của họ trong Kiến-Trúc Thiêng-Liêng.

Cũng giống như một bản-đồ vẽ một tòa nhà hoặc một sách tả một máy móc, khi nào cần đến một sự hướng-dẫn hoặc sự chỉ-bảo gì thì có một người được gửi đến để giải-thích, hướng-dẫn và giúp đỡ. Bởi thế Thiêng-Liêng đã luôn luôn gửi đến thế-gian những người — giống như các vị — những người nhận được sự chỉ-bảo đúng với ý muốn của Thiêng-Liêng và rồi trao chuyển chỉ bảo ấy cho các người khác.

Có nhiều người làm những điều sai lầm trong đời sống, họ cảm thấy bất-lực, không thể tìm được một con đường để tiếp-tục đi, họ không biết làm thế nào để được sung-sướng. Tình-trạng này xảy ra là vì họ chưa được thức-tỉnh — họ chưa biết rằng Thiêng-Liêng đã hoạch-định cho họ và sửa soạn cho họ một chỗ n hất định ở trong Kiến-Trúc của Thiêng-Liêng. Khi nào người ta không biết sùng-bái Thiêng-Liêng ra sao hoặc chệnh mảng về những vấn-đề tâm-linh thì người ta hoàn-toàn không nhận thấy rằng ở ngay trong bản-thân họ có một sự chỉ-dẫn rõ ràng về sự hiện-diện của Thiêng-Liêng.

Đối với tất cả các vị đã nhận được những chỉ-dẫn của Thiêng-Liêng rồi thì đường đi đã được khai mở cho sự tiến-triển tương-lai của tâm-linh. Tất nhiên bất cứ công việc gì cũng cần phải thời-gian. Các vị cần phải kiên-nhẫn, yên-ôn tâm-trí, trầm-tĩnh và hiểu rằng một ngày kia giờ điềm sẽ đến, dấu rằng sự chờ đợi có thể giải lâu. Giờ điềm sẽ chắc chắn đến với các vị, và rồi các vị sẽ hiểu biết và chứng nghiệm với một sự vững chắc tâm-linh không thể nào lay chuyển. Cách thức cần phải như thế để cho sự phát-triển tâm-linh không đem đến những nguy hại. Cần phải một sự tiến-triển điều-hòa và có trật-tự, như sự trưởng-thành của một thân cây. Trước tiên

hạt giống nảy mầm, rồi sinh cành, ra lá, nở hoa và cuối cùng sinh quả. Không thể có một quả chín nếu không có tất cả những giai đoạn trước.

Có nhiều người trong chúng ta, đã trưởng-thành rồi và tin cậy vào hoạt-động của tâm trí, chỉ muốn sự tiến-triển tâm linh đi thật nhanh. Những dục vọng mạnh mẽ của tâm trí làm cho chúng ta sốt ruột. Nhưng các vị hãy nhớ lại rằng sự phát-triển tâm linh thật sự của các vị mới bắt đầu ngày hôm nay, tuần lễ trước, hai tháng trước, hoặc một năm trước đây mà thôi, còn tâm trí và những giác-quan thì đã được huấn-luyện và làm việc từ thời-kỳ các vị còn là một đứa trẻ bé tí. Biết bao nhiêu thời-giờ đã được dùng vào việc huấn-luyện trí óc và các giác-quan nên sự phát-triển tâm linh đã bị thua kém và bỏ rơi xa ở đằng sau.

Bapak lấy thí dụ một đứa bé mới đẻ. Tuy nó không thể phân biệt rõ rệt những hình tượng, dáng dấp hoặc đồ vật, không thể nghe hoặc hiểu rõ ràng những âm-thanh, nhưng đứa trẻ bé tí ấy đã có thể tiếp nhận được một cái gì phát xuất không phải từ ở hoàn-cảnh bên ngoài mà từ ở bên trong, từ linh-hồn nó. Chúng ta có thể nhận xét thấy đứa bé thỉnh thoảng coi bộ như sung-sướng, thỉnh-thoảng như buồn rầu, và chúng ta cho rằng đấy là một phản-ứng thông thường. Nhưng thật ra thì những phản-ứng ấy không phải do hoàn-cảnh bên ngoài, nhưng là do sự tiếp-giao mạnh mẽ mà đứa bé hãy còn giữ được với linh-hồn. Nó chưa bị lôi cuốn vào những ảnh-hưởng thế-gian. Bởi thế mà người ta nói rằng đứa bé là vô nhiễm, vô tội và được Thiên-Điêng yêu mến. Dần dần đứa bé tập phân biệt các vật chung quanh, tập nghe đủ thứ âm-thanh, tập đi, tập nắm các vị ngọt, chua ; và dần dần từng tí một, nó mất sự hòa hợp mật-thiết với linh-hồn nó, và càng ngày nó càng bị lôi cuốn vào hoàn-cảnh bên ngoài.

Công-phu học tập những vấn-đề thế-gian tiếp tục cho mãi đến khi đứa bé trưởng-thành và lúc bấy giờ, đối với nó,

những sự vật thế-gian trở nên quan-trọng hơn những vấn-đề tâm linh rất nhiều. Bị lôi cuốn sâu xa vào những vấn-đề thế-gian ấy nên quan-niệm của nó về Thiêng-Liêng, Thiên-Đường, Cực-Lạc-Quốc, không cách xa gì mấy những gì đã được đem chứa đầy trong tâm-trí nó. Vì thế nó nghĩ rằng Thiên-Đường, Cực-Lạc-Quốc là một nơi đẹp đặc-biệt và tưởng-tượng Thiêng-Liêng có hình dáng giống như một người rất cao siêu đẹp đẽ. Nhưng con người không thể nào quan-niệm nổi được Thiêng-Liêng nếu họ chỉ dùng giác-quan và tri-thức mà không dùng đến trí-giác. Thiêng-Liêng là đấng Cấu-tạo ra vạn vật, kể cả con người. Thiêng-Liêng là ĐỆ-NHẤT, trước hết tất cả. Thiêng-Liêng TỒN-TẠI sau khi tất cả đã tận chung Thiêng-Liêng ở trong tận cùng thâm sâu sau cái gì thâm sâu nhất, ở ngoài tận cùng cái gì ở ngoài cùng nhất, Thiêng-Liêng biết chúng ta hơn là chúng ta biết Thiêng-Liêng, hơn là chúng ta biết chính chúng ta.

Không có một mảy may gì xảy ra ở thế-gian này mà không có nguyên-nhân. Không thể có những bản nếu không có một người sáng-chế hoặc tạo-tác một cái bản. Không có một vật gì nhân-tạo mà lại không có công-phu tạo-tác của người. Bởi vậy chúng ta có thể chấp nhận rằng thế-gian này, vũ-trụ này, nhân-loại này, những tinh-tú này đã phải được CẤU-TẠO ra. Chúng ta ở tại trái đất này chẳng phải là không mục-dịch hoặc do một sự ngẫu-nhiên. Chúng ta không thể nhìn thấy Thiêng-Liêng với mắt của chúng ta. Nếu con người có thể thật sự nhìn thấy Thiêng-Liêng thì vũ-trụ và con người sẽ « biến mất » bởi vì hết thầy đều ở trong Thiêng-Liêng và Thiêng-Liêng ở trong hết thầy. Vì thế cho nên các vị cần không được làm gì ở trong Latihan mà chỉ tiếp nhận thôi — các vị không cần đến sự diu dắt của tâm và trí. Khi nào thoát được ảnh-hưởng của tâm và trí, các vị sẽ tự-tại chứng nghiệm Sức Mạnh của Thiêng-Liêng hoạt-động ở bên trong các vị; các vị sẽ tự cảm thấy sáng suốt hơn, nhận thức được rõ hơn cái gì mà Thiêng-Liêng đã sắp đặt cho các vị. Cho đến nỗi các vị sẽ có thể

nhận thức được rõ hơn như thế nào và tại sao một người lại đi bằng chân. Đã đành rằng chúng ta đều biết chân dùng để đi, nhưng thêm vào điều biết này chúng ta sẽ còn học biết được Sức Mạnh nó làm đầu mối phát xuất ra sự đi. Trong sự nhìn cũng vậy, chúng ta sẽ học biết được cái gì nó dung chứa sự nhìn, hoặc cái Sức Mạnh nó làm nền tảng và cột trụ cho sự suy-nghĩ và tưởng-tượng. Nhờ vậy mà các vị sẽ có khả-năng hoạt-động ở bên trong các vị theo vài đường hướng-dẫn nó tránh cho các vị khỏi làm những công việc vô ích. Hoạt-động như thế các vị sẽ không bao giờ làm hại một cơ-quan nào trong người các vị. Vì ý muốn của Thiêng-Liêng đã phát-hiện rõ như vậy nên người ta sẽ trở nên bền bỉ trong việc sùng-bái Thiêng-Liêng và được cấp dưỡng mọi thứ cần-thiết. Nhiều người đã đau ốm và gặp các hoạn-nạn khác vì những hoạt-động của giác-quan và tâm trí họ đã mạnh mẽ đến nỗi làm cho họ đã chú tâm nhiều và dùng nhiều sức lực vào những việc không đúng hợp với công-dụng của giác-quan và tâm trí. Do đấy mà phát sinh ra sự thiếu điều-hòa, và do sự sử-dụng sai lầm các bộ phận của cơ-thể mà con người tự đem đến cho mình những xung đột và bệnh tật.

Người ta nói rằng Đạo là « Tác-Động của Thiêng-Liêng » hoặc « Công-Tác của Thiêng-Liêng ». Khi Thiêng-Liêng tác-động thì con người phải tuân theo công-tác ấy bởi vì con người là một phần của công-tác Thiêng-Liêng, và đã thế thì con người phải hòa nhịp với Thiêng-Liêng. Để có thể hòa nhịp, con người phải ý thức và hiểu biết cách TÔI ĐI, cách TÔI NHÌN, cách TÔI NGHE, cách TÔI CẢM, cách TÔI NGHĨ, cách TÔI SUY-TUỞNG. Latihan bắt đầu bằng cử động thân-thể. Thí dụ nếu các vị bắt đầu bằng sự đi thì tuy rằng bước đi chưa hoàn-toàn hoặc êm ả, nhưng ít nhất việc ấy cũng đã bắt đầu. Lúc bấy giờ chỉ cần quan-sát xem Sức Mạnh của Thiêng-Liêng phát-động ở trong người các vị như thế nào mà thôi.

Những chứng nghiệm càng ngày càng thâm sâu và quan-trọng hơn, và dần dần nó sẽ xuyên qua những bức tường của giác-quan. Đến khi nào những giác-quan đã được thanh lọc

đủ — tuy việc này sẽ đòi hỏi một thời-gian khá lâu — thì những bức tường của trí-thức sẽ bị xuyên qua ; và cuối cùng là những bức tường của ý-thức. Ý-thức đây không phải là trí hiểu biết, trí biện-luận mà là một sự tham gia sáng suốt, tự chứng từ đầu đến cuối (a conscious self experiencing participation from beginning to end). Thí dụ, các vị sẽ có thể biết không những hình tướng của chất sắt, mà còn biết chất sắt phát sinh từ đâu và cuối cùng nó sẽ trở thành cái gì. Các vị cũng thế, các vị rời đây sẽ trở nên có khả-năng ý thức được TÔI SỐNG như thế nào, TÔI TỪ ĐẦU ĐẾN, TÔI SẼ RA SAO SAU KHI CHẾT và TÔI SẼ ĐI VỀ ĐÂU. Các vị cũng sẽ trở nên có khả-năng ý thức được mục-dịch và định-mệnh của con người, ý thức được tại sao con người lại lấy vợ lấy chồng và sinh con. Hôn-nhân thật-sự tạo nên một sự hợp nhất giữa nam và nữ, và do đấy con cái được sinh ra đúng với ý muốn của Thiêng-Liêng để nối giống loài người có thể lưu truyền vĩnh viễn. Con cái là một dấu hiệu mà Thiêng-Liêng ban cho con người về tính cách vĩnh cửu của bản thân họ trước khi họ đến cõi đời này, trong khi ở đời này và sau khi họ qua đời này. Nhưng, nói chung, người ta vẫn chưa ý thức được và chưa tiếp nhận được sự diu dắt sáng suốt ở trong hôn-nhân và trong việc cấu tạo con cái cho nên sự hợp nhất của họ đã chỉ căn cứ trên tình dục (nafsú). Khi một đứa con được sinh ra đời do một cuộc hôn nhân như thế thì nó chẳng khác gì một cái bàn mà các vị đã mua ở một tiệm bán đồ. Các vị không biết cây gỗ nào đã dùng để đóng bàn ấy, ai đã chế tạo ra nó và các vị cũng không biết làm ra sao để tự chế tạo lấy một cái bàn. Hôn nhân lập trên nền tảng yếu ớt của dục tình, cảm xúc, hoặc ngay cả lý trí nữa, không thể nào vững bền được. Những xung đột nhỏ nhen và những bất đồng ý kiến có thể làm tan vỡ hôn nhân ấy bởi vì nó thiếu tính-chất thường hằng, và vì thế mà thường hay xảy ra cảnh nửa đường đứt đoạn.

Ý muốn của Thiêng-Liêng là con người lấy vợ lấy chồng vì linh-hồn chứ không phải vì thể-xác (tình-dục). Trong sự

hôn nhân có nhiều tượng trưng giúp ta hiểu điều vừa nói. Thí dụ như bà vợ ông Bennett, tuy bà ấy có một tên riêng, nhưng bà đã lấy tên là « Bà Bennett ». Hai ông bà Bennett, trong tượng trưng, đã trở nên một — một trong linh hồn, một trong cảm-giác, một trong phương-hướng, một trong mục-đích ở cõi đời này và đời sau. Trong một hôn-hôn của sự hợp nhất tâm linh không xảy ra việc một người đi đường này và một người đi đường khác, theo những chiều hướng trái nhau. Cả hai đều đi một đường, đúng với ý muốn của Thiêng-Liêng. Đây mới là sự đồng tâm thật sự ở trong gia đình.

Vi sự hợp nhất giữa vợ chồng là phương tiện để hạt giống loài người giáng trần cho nên cả hai nam và nữ đều là « đường đi » cho sự giáng trần ấy. Nếu cha mẹ xung khắc và không hòa thuận thì thường đưa con khác hẳn cha mẹ. Sự kiện này không phải là lỗi của đứa con mà là do sự bất hòa và sự chia rẽ giữa cha mẹ nó. Trong sự hợp nhất thật sự không có nam và nữ, cả hai người đều là nam và nữ.

Theo sự tích của các đấng tiên-tri thì người đầu tiên trên thế gian này là Adam, Adam nghĩa là « người đầu tiên » hay là « người đến trước tất cả những người khác ». Khi Adam giáng trần Thiêng-Liêng dạy rằng : « người đừng sợ hãi hoặc buồn rầu vì lẽ người sẽ phải lìa khỏi ta, bởi vì ta sẽ hoạt động trong người để người tìm thấy một cái gì nó đem lại cho người một niềm hân hoan lớn : cái tâm yên tịnh. Nhưng trong khi người hưởng thụ cái gì nó đến với người thì người chớ quên sùng-bái Thiêng-Liêng. Ở bất cứ hoàn cảnh nào, trong bất cứ hoạt-động nào, người hãy nhớ sùng-bái Thiêng-Liêng. Nếu người không quên điều ấy, Thiêng-Liêng sẽ cấu tạo từ thân người một người bạn giống như người tuy là cũng vẫn khác người. Người sẽ được tượng trưng như một cái bình chứa hạt giống, và người đàn bà tạo ra từ thân người sẽ là cái bình trong ấy hạt giống sẽ được nuôi dưỡng và lớn lên ». Tuy lúc ban đầu Adam cảm thấy buồn vì bị lìa khỏi Thiêng-Liêng, nhưng về sau Adam vui vẻ khi được Thiêng-Liêng ban cho Eve, Adam sống

sung sướng cho mãi tới khi xảy ra một việc làm Adam phát khởi dục-tính (nafsú). Việc ấy được tượng trưng bằng con rắn nó quyến rũ Eve. (Người ta nói rằng khi một người con gái nằm mộng thấy bị rắn đuối hay rắn cắn thì tức là người con gái ấy sắp lấy chồng. Rắn cũng tượng trưng cho cơ-quan sinh-dục của đàn ông). (Chỉ sau khi đã ăn trái cây cấm rồi Adam mới nhận thấy sự khác biệt giữa Eve và chính mình. Khi ấy hai người mới ý thức được sự hữu-ích của hôn-nhân và con cái, nhưng Adam đã không quên sùng-bái Thiêng-Liêng.

Vào thời kỳ ấy, ở trên trái đất này chỉ có ít người và bấy giờ xác thân của những trẻ con là những bình chứa những linh-hồn cao-siêu. Con người vào thế bệ lúc bấy giờ có khả-năng sùng-bái Thiêng-Liêng một cách chân-thật và họ biết đường lối chân chánh để sống ở đời. Nhưng những sự thay đổi đã xảy ra từ thế-hệ này đến thế-hệ khác, con người cứ xa dần sự sùng-bái chân thật và gần dần hơn với ảnh hưởng thế-gian. Sự giao tiếp giữa con người và linh hồn họ, giữa con người và sự sùng-bái Thiêng-Liêng càng xa cách bao nhiêu thì họ càng gần với ảnh hưởng thế gian bấy nhiêu; cho đến nỗi ngày nay có thể nói được rằng ý-thức và cảm-giác của con người đã thường bị bung bít, mịt mù đối với sự chân thành của tâm linh, cần thiết để sùng-bái chân thật.

Bây giờ, vì Thiêng-Liêng biết rõ những khó khăn mà con người gặp phải trong nhiều tình-cảnh phức tạp hằng ngày ở trong gia đình và ở ngoài xã hội, cho nên ý muốn của Thiêng-Liêng là con người nhận được một cái gì giúp họ trở lại với nếp sống thịnh-hành trong thời kỳ Adam, để cho sự hợp nhất giữa vợ chồng trở nên một con đường dắt dẫn tới sự sùng-bái Thiêng-Liêng. Nam và nữ sẽ không còn thất vọng đối với nhau nữa, bởi vì họ sẽ biết rằng cái gì mà người đàn ông cảm thì người đàn bà cũng cảm thấy, và cái gì mà người đàn bà cảm thấy thì người đàn ông cũng cảm được. Như thế họ sẽ tu sửa lẫn nhau, hiểu biết nhau, và kết quả là hai người sẽ cùng hành động, cùng bước đi trong sự hòa-hợp và ngay thẳng. Như thế, hôn nhân sẽ không còn dẫn đến chỗ tuyệt vời phục tòng tình dục (nafsú), nhưng sẽ tạo ra một con đường hướng dẫn đến Chân-Lý.

BAPAK

SUBUD VÀ NHỮNG PHƯƠNG - PHÁP KHÁC

(Trích trong tờ Bulletin S.I.S. March 1965)

~~~~~ * Bà N.V.C. dịch

NHỮNG câu hỏi và giải đáp sau đây đã được loan đi do các nam, nữ phụ-tá ở chi-hội Subud United Kingdom. Những câu hỏi này do ông Varindra Vittachi đề-xướng ra trong cuộc viếng thăm Djakarta mới đây của ông và đã được đăng-tải trên tờ báo cáo của S.I.S do sự yêu cầu của Bapak. Mong rằng những câu hỏi và giải đáp này sẽ giúp làm cho minh-bạch bất cứ câu hỏi của hội-viên nào có thể liên-quan tới sự pha trộn Subud với những phương pháp khác.

HỎI. — Trong nhiều trường hợp, Bapak đã khuyên: thực hành phương pháp khác như thiền, định và nhiều pháp-môn khác cùng với sự làm Latihan trong Subud là không đúng. Tuy thế, về sự này dường như vẫn còn những sự hiểu lầm lớn. Xin Bapak giải thích cho tại sao sự pha trộn này lại nguy hại?

BAPAK. — Bapak sẽ không nói rằng những cách-thức và phương pháp khác là nguy hại. Đối với những người đã nhận được Latihan của Subud, nếu họ pha trộn Subud với những cách-thức và phương-pháp khác thì sự đó không đem đến nhiều nguy-hại bằng thương-hại.

HỎI. — Tạo sao Bapak cho sự đó là thương-hại?

BAPAK. — Subud là một sự tiếp nhận do từ đấng Thiêng-Liêng Toàn Năng, đem lại lợi ích cho con người. Sự tiếp nhận đó sẽ nảy nở trong mỗi người chúng ta tùy theo khả-năng, tư-cách, cá-tính của mỗi người và khả-năng, tư-cách, cá-tính của mỗi người thì khác biệt nhau. Trong những phương-pháp khác, cái gì được đưa ra là một học-thuyết đã được suy nghĩ

bởi một người nào cho chính họ. Họ truyền học-thuyết này cho người khác rồi những người này trở nên đệ-tử của họ. Những đệ-tử này, không phải tự chính họ suy-nghi mà là đã được chỉ dạy để suy nghĩ, cảm-súc và làm giống như thầy của họ. Những người trong Subud mà pha trộn Latihan với những phương-pháp khác như thế có thể nhận được một cái gì, nhưng cái ấy không phải là cái sẽ có thể làm cho khả-năng, tư-cách, và cá-tính của họ nảy nở, phát-triển được. Thí dụ họ, có thể trở nên thông-minh, khéo-léo, nhưng không phải là sự thông-minh, khéo-léo của chính họ mà là sự thông-minh khéo-léo của người khác. Với phương-cách tập ấy họ mất bản-tính cá-nhân của họ và ý-thức của họ.

HỎI. — Xin Bapak giải thích : Subud là một sự tiếp-nhận nghĩa là thế nào ?

BAPAK — Subud không phải là một giáo-ly của ông Subuh. Nó là một nhân-bản học, nếu các vị muốn gọi thế, với ý-nghĩa là nó cho ta những phương tiện để vun sỏi thâm sâu nội-ngã chúng ta, để nội-ngã chúng ta có thầy nảy nở, tiến-triển trong mỗi người với sự giúp đỡ của Thiêng-Liêng. Bất cứ người nào pha trộn những phương-pháp khác với Subud là đưa vào một cản-trở cho khả-năng này. Đây là sự thương hại : họ sẽ để một chướng-ngại vật trên con-đường của họ.

Lời dặn của Ô. J. G. Bennett

« Những khuyết-điểm của cuốn « Concerning Subud » (bản tiếng Pháp: Subud ou le Contact avec la Grande Force de Vie) càng ngày càng thêm rõ rệt. Bởi vậy những hội viên nào giới-thiệu sách ấy cho các bạn cần đề ý nhấn mạnh rằng sách ấy đã được viết vào thời-kỳ tác-giả mới chứng nghiệm được rất ít Subud. Vậy không có một đoạn nào trong sách ấy có thể coi là có thẩm-quyền ».

Subud Chronicle
(January 1960)

CẢM ƠN THIÊNG-LIÊNG

« Bây giờ vì các vị đã tiếp-nhận được SUBUD nên ở bên trong các vị, ngoài những gì vẫn có, lại còn sẽ thêm sự biết rằng Thiêng-Liêng che-chở các vị, dắt-dẫn các vị, bảo-vệ các vị và thường-hằng hiện-diện trong đời sống và mọi hoạt-động của các vị. »

BAPAK

Các Phụ-Tả trong Hội SUBUD Việt-Nam đã nhận được bức thư sau đây của một hội-viên, anh Phạm-Phùng-Khánh.

Anh Phạm-Phùng-Khánh, trong một trường-hợp đặc-biệt nguy-nan, đã tự-thân chứng-nghiệm được rõ ràng sự chân-thật của lời giải-thích vừa nói của Bapak.

oOo

Bệnh-viện Chợ-Rẫy ngày 29-12-64

Kính-gởi : Quý Vị Phụ-Tả Hội SUBUD Việt-Nam

Kính thưa Quý Vị,

Tôi đường đột gửi bức thư này đến, chắc làm cho Quý vị ngạc-nhiên lắm và không nhớ tôi là ai nữa. Tôi xin nhắc lại. Phạm-Phùng-Khánh là một hội viên, số 559, được khai mở vào tháng 8 vừa qua, và mới đây đã bị gọi nhập ngũ tháng 11 vừa rồi, trước khi lên đường vì nghĩa-vụ được quý vị chỉ cho sự tập Latihan nơi xa trụ-sở của Hội,

oOo

Mục-dịch bức thư này, tôi không phải cò-động cho SUBUD, hay khuyến dụ đề lôi cuốn một ai vào SUBUD, mà tôi chỉ

nói lên một sự thật hiện-tại, chính tôi phải nhận là không thể tưởng-tượng và ở ngoài sự hiểu-biết của tôi.

Trước khi đi vào việc xảy ra, tôi thành-tâm dâng lên đấng Thêng-Liêng một niềm tin vĩnh-cửu, cùng nguyện cho quý vị và quý hội-viên được mọi sự sáng lành ở ON TRÊN rọi xuống.

oOo

Ngày gọi nhập ngũ, tôi được đưa đi huấn luyện ở Đà Nẵng, tại trung-tâm huấn-luyện được một tuần tôi được biệt phát qua điều-khiển máy phát điện ở Quảng-Tín (Tam-Kỳ) vì chuyên nghiệp tôi là « máy ». Tại Tam-Kỳ mặc dầu bận rộn nhiều công việc nhưng tôi không quên hai lần một tuần tập Latihan, theo sự chỉ dẫn của quý vị tôi chỉ tập 20 phút một lần thôi.

Ngày giờ lặng lẽ trong sự yên lành.

Nhưng bất ngờ thiên tai đến, bão lụt. Ở đây nước dâng lên quá, sau một đêm là nước dâng cao 4m, bắt đầu từ đây mạnh ai nấy lo lấy thân. Riêng tôi choàng áo mưa leo lên nóc nhà ngồi. Giữa trời mưa gió, nước cuốn cửa chảy nhanh, nhà cửa sụp đổ, người và vật cố tìm lấy sự sống giữa tử thần, nhìn cảnh thật đau thương quá, nhưng làm gì được. Sau một ngày đêm nhịn ăn uống, ngồi ngoài mưa lạnh tôi đã là người, giờ tôi hết sức cố gắng nhớ tập lại Latihan để đủ đức tin, tôi bắt đầu nhắm mắt lại tập. Lạ quá, tôi tập độ chừng 5 phút tại sao toàn thân mình nóng rang, làm như có một luồng điện chạy trong máu huyết và tôi không còn thấy lạnh là gì mà lại còn phần mạnh dần thêm. Mở mắt ra nhìn chung quanh cũng còn nước dâng mãi, bỗng nhìn thấy một hộp gì đang trôi theo dòng nước mà tấp ngay lại tôi, mở ra xem thì đó là một hộp bánh mì. Nhờ hộp bánh này mà tôi thoát khỏi cơn đói, đề đến ngày hôm sau mới xuống được vì nước đã rút. Tôi thăm On trên đã ban cho sự sống vậy,

Qua cơn sốt rét đã làm cho con người mất cả tinh-thần, trái lại tôi, rất phấn khởi và mạnh dạn lạ, đó có phải là một sự mâu-nhiệm của Thiêng-Liêng không?

Kính thưa Quý vị, tôi xin kể tiếp. Sau nạn thiên tai, tôi vẫn còn ở lại Tam-Kỳ, tiếp tục sửa chữa máy móc bị ngập lụt và chạy lại như thường, tưởng thế là yên nhưng còn gặp nhiều thử thách nữa.

Cũng như hằng ngày những giờ Latihan tôi tập là 6 giờ đến 6 giờ 20 chiều. Lúc 6 giờ ngày 8-12-64, sau khi tập xong, tôi trở lại việc làm là kiểm-soát máy điện; đêm dần khuya, tôi đang ngồi xem quyển « Tìm hiểu đạo Phật », vào hồi 1 giờ khuya tự-nhiên Latihan lại xuống, trên đỉnh đầu có một luồng gió mát chạy theo ót xuống xương sống và tay chân. Tôi vẫn ngồi yên. bất thành linh tôi đứng lên và đi vào trong buồng máy cách đó 5m thì một tiếng nổ kinh-hờn phát ra ngay chỗ tôi ngồi lúc này do Việt-Cộng tấn công bằng phóng lựu. Thế là một cuộc chạm súng dữ dội diễn ra tại nhà đèn giữa nghĩa-quân và Việt-Cộng. Lúc đó tôi rất tỉnh, đang ở vào giữa hai làn mưa đạn, ở trong bắn ra, ở ngoài Việt-Cộng bắn vào dữ dội, tôi phải núp sau một máy phát điện, trong tâm vẫn giữ Latihan. Núp ở đây trống trải quá, tôi định bò lại gần thùng chứa nhiên-liệu để núp; ý vừa thoáng ra là một quả mortier rớt ngay vào thùng dầu ấy và phát cháy dữ dội, dầu lan ra cháy cả nhà máy luôn. Trong khi thập tử nhất sinh này tôi đã mất bình-lĩnh thì tự nhiên có một sức mạnh vô-hình nào đó đã dắt tay tôi chạy ra khỏi nhà máy đang cháy cao ngọn và giữa làn đạn của đôi bên đang giao-chiến, qua một cái cửa nhỏ ở đằng trước chỉ một người đi lọt. Tôi hoàn toàn thoát chết trong lúc biết bao bạn tôi đã bị chết ở đây. Tôi được đưa về nằm điều-trị tại bệnh viện vì sức ép nổ của mortier làm lủng màng nhĩ một lỗ tai. Tôi nằm tại trại 29 trên lầu, phòng C giường số 22, Bệnh-viện Chợ-Rẫy.

Nhớ lại sự việc đã qua tôi mới hoàn-toàn tin-tưởng nơi sự tập Latihan trong SUBUD.

Tôi đã có thể chết với những tai nạn trên, nhưng được hoàn-toàn yên-lành vì sự nhiệm-mầu của đấng Cao-Cả mà tôi tin. Tôi không biết làm gì hơn là gửi đến quý vị lời thành-thật nguyện với Quý vị được cả sự sáng của đấng Tối-Thượng ban cho, và quý hội-viên một niềm tin nơi đường hướng-dẫn của hội SUBUD bất-diệt, để tiến đến đường giải-thoát toàn diện. Tôi sẽ ghé lại thăm Quý vị sau khi lành bệnh.

Cuối thư tôi thỉnh cầu Quý vị, nếu có thể tiện, viết một vài dòng về đức tin và sự n.ầu-nhiệm đã đến với tôi trong một số nguyệt-san SUBUD để quý hội-viên cùng suy-nghiệm và tiến trong sự may.

Kính chào Quý vị

PHẠM-PHÙNG-KHÁNH

KIÊN-TÂM

Kiên tâm là một đức-tính cần-thiết trong Subud (cũng như trong mọi phương-pháp tu-tập khác). Chúng ta đừng mong chờ những phép lạ, những thay đổi đột-ngột và lớn lao. Chúng ta đừng đòi hỏi gì, mà chỉ nên phục-lòng, quy-thuận và kiên tâm trong Subud. Chúng ta cũng đừng đề ý nhiều đến việc có làm cử động hay không.

Chúng tôi xin trích dịch sưu đây hai thí-dụ, hai gương-mẫu kiên-tâm.

Tôi cho rằng tôi không phải là người hội-viên độc nhất đòi khi cảm thấy tiêu-tan hy-vọng khi đọc những kinh-nghiệm cá-nhân của các hội-viên khác trong Tập-san Subud, và tôi tự

nghĩ: « Đối với tôi, chắc phải có sự gì sai lầm, vì từ trước đến nay chẳng bao giờ có gì giống như thế đã xảy đến cho tôi cả. »

Tôi làm latihan đều đều, từ khi Subud đến Coombe-Springs lần đầu tiên vào tháng sáu năm 1957, nhưng tôi không thấy có kết quả nào khả quan. Trong sự giao-thiệp với người khác, tôi không thấy tốt đẹp hơn. Tôi không thấy những hiện-ảnh hoặc mơ những giấc mơ kỳ lạ. Tôi biết là những bạn hữu tôi và các người thân thuộc của tôi không nhận thấy có sự gì thay đổi ở tôi cả hoặc tốt hơn, hoặc xấu hơn, và sức khỏe tôi cũng không thấy khá lên, trừ phi có nhẽ tôi thấy ít bị cảm lạnh hơn trước. Đời sống của tôi chắc chắn không dễ chịu hơn. Trong latihan tôi làm nhiều cử-động khác nhau nhưng tôi không hiểu những cử-động ấy nghĩa là thế nào và tại sao tôi làm những cử-động ấy. Nếu tôi làm trải-nghiệm, tôi không nhận được gì cả hay nhận được một cách mơ-hồ, không rõ ràng, và có thể là sự tưởng-tượng. Những thay đổi nhỏ mà tôi nhận thấy trong những phản-ứng hay tình-trạng trong người tôi thì ít, không liên tục, không rõ ràng và rời rạc, khiến tôi khó mà tả ra cho Subud được.

Tuy thế, tôi vẫn tiếp tục tôi tự-sở làm latihan. Tôi không bao giờ có vấn-đề rời bỏ Subud. Tôi biết đang có sự tiến-triển trong người tôi, nhưng chậm như rùa. Đôi khi tôi cảm thấy buồn rầu, chán nản hơn trước, tôi thấy cô-độc hơn trong những buổi hội-họp, và tôi nhận thấy rõ hơn không thể có sự thông-cảm thực sự đối với các người chung quanh. Nhưng lại có những lúc khác thì trong lòng tôi tràn ngập với sự biết ơn.

Subud Chronicle 1960.

Vợ tôi và tôi đã tập latihan trong sáu năm rưỡi. Sáu năm đầu tôi không có cử-động mà cũng chẳng phát ra tiếng động nào. Vợ tôi hiện nay hãy còn yên-lặng trong latihan. Tôi phải nói rằng nhờ khuyên của Bapak khi Ngài rời khỏi Anh-Quốc lần đầu tiên thật quả đã có ảnh hưởng tốt cho tôi. Câu nói đó là: Chúng ta cần nên tiếp tục làm latihan với sự kiên-tâm, tin-tưởng và chân-thành. Chắc chắn là chúng tôi không bao giờ sao nhãng việc làm latihan hai lần trong một tuần lễ.

Chúng tôi thấy có một sự thay đổi chậm, chắc-chắn, rõ ràng trong người chúng tôi và các con tôi. Hơn thế nữa, chúng tôi thường thường được thái-bình, yên-ổn trong tâm hồn.

Có nhẽ đoạn văn ngắn này sẽ giúp ích cho những người nào thường hay quan tâm hoặc lo lắng về những chứng-nghiệm.

J.N.S

(Subud Journal 1964)

Bà N.V.C. dịch.

Những kinh nghiệm của ông SUDARTO MARTOHUDOJO

~~~~~ Bà Ng. V. C. dịch

(tiếp theo)

23. — Một đêm, tôi thấy có một cảm-giác dễ chịu bao phủ đầu tôi. Tôi có thói quen là làm latihan mỗi khi có một sự bất thường xảy ra. Trong khi làm latihan tôi có cảm-trưởng như trong người tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi thấy dường như một linh hồn khác đã xâm nhập tôi, chiếm hết thể xác tôi, và tôi có một cảm-giác rất vui sướng. Cảm-giác này chuyển rất từ từ, chậm chậm và tụ lại ở phần dưới người tôi khiến như cần phải giải quyết vấn đề sinh-lý. Người tôi bắt đầu chuyển động... Tôi thấy ba lần giống như thế nhưng tôi không hiểu nghĩa là thế nào. Tôi tới tìm Bapak xin giải thích. Nghe xong, Bapak bật cười, và bảo tôi rằng theo chứng-nghiệm ấy tôi phải hiểu mục-dịch và nghĩa của nó ra sao. Rồi Bapak minh-xác như sau: « Sự vừa xảy ra cho con có mục-dịch như là cho con một giáo-huấn thật sự bằng văn tự, viết bằng những chữ linh động với một ngòi bút linh-hoạt, ở trong một quyển sách của đời sống. Cái cảm-giác êm-dềm dễ chịu tràn ngập con tương-hợp với một mầm giống (chủng-tử) của con người. Như thế con có khả-năng hiểu-biết tinh-nết và cử chỉ của đứa con ra sao. Vì lẽ đứa con ra đời qua người cha, người cha phải biết tinh nết và cử-chỉ của đứa con đang ra đời.

Như thế người cha có thể từ chối không nhận một mầm giống có tư chất xấu và, trái lại, tiếp-nhận nếu một mầm giống có tính chất tốt. Khi con nhận được một biểu-lộ như thế, nếu con chú ý kỹ con sẽ nhận thấy vợ con cùng chia sẻ sự cảm-xúc của con. Nếu con và vợ con giao-hợp cùng trong những điều kiện này thì đấy là một hành động hợp với ý muốn của Thiêng-Liêng. Cũng lúc đó con sẽ cảm thấy một cảm giác mạnh và thanh cao.

Vừa rồi Bapak nói về giáo-huấn bằng văn tự. Đừng về phương diện này, con là ngòi bút, vợ con là quyển sách và con của con là những chữ. Đó cũng là nghĩa sắc-thật của ba chữ • Alif, Lam, Mim • mà con thấy ở trong kinh Coran.

Bapak cảm ơn Thiêng-Liêng đã cho con chứng-nghiệm này và mong rằng nếu chứng-nghiệm ấy tái diễn thì bấy giờ con sẽ tới gần vợ con.

Phần đông nhiều người bị những cảm giác êm đềm trong khi giao-hợp làm mờ ám tâm thần đến nỗi họ quên cả chính họ.

Những người mà latihan đã hoạt động thâm sâu trong họ, sau này có thể chịu đựng và tránh khỏi cái phút có những tư tưởng mờ ám, và họ có thể nhận xét xem nguyên nhân của tư tưởng mờ ám đó do đâu và sẽ tự chủ được mình. Phần nhiều cha mẹ đã say mê, miệt mài trong dục lạc đến nỗi họ không thể phân biệt và chọn lựa được giữa những mầm giống tốt và xấu. Như thế ta không lấy làm lạ là trong những đứa con của những người có học thức và có một địa vị cao trong xã hội lại có những đứa trẻ vô sỉ, tục tĩu, và có thể phạm những tội ác.

24. — Ít lâu sau, một buổi chiều, vào hồi 8 giờ tối, tôi thấy thể xác rất nhẹ và như thấm nhuần một cảm-giác tuyệt-diệu phi thường. Lần này tôi thấy rất cần phải ngồi một mình ở ngoài sân, dưới bóng trăng, ngắm vẻ đẹp của Tạo-Vật. Trong trạng-thái được ban ân này, tôi không ngớt cảm ơn sự Cao-Cả của đấng Thiêng-Liêng Đại-Hùng Đại-Lực. Rồi vào nửa đêm vợ tôi lại gần tôi vào bảo tôi rằng: bắt đầu từ 10 giờ, căn phòng chúng tôi có mùi thơm và vợ tôi có một cảm giác rất êm đềm, dễ chịu.

Lúc bấy giờ, tôi nhớ tôi lời Bapak đã nói trước kia và tôi đến với vợ tôi. Trong lúc thiêng liêng đó, vợ tôi và tôi lấy làm ngạc nhiên vì, thêm vào cảm giác sung sướng bao trùm chúng tôi, cả hai chúng tôi đều thấy như là không ở trong buồng ngủ

mà ở một nơi nào ngoài những cảnh giới của thế-gian. Chúng tôi nhìn tới đâu thì cũng đều thấy nhiều loại hoa thơm ngào-ngạt và những ngôi sao dường như lại rất gần chúng tôi.

Sau đó, những cảm giác này giảm dần, những hiện ảnh dần dần mờ đi và sau cùng biến mất. Đêm ấy tôi không buồn ngủ nữa và sáng hôm sau, tôi thấy khoan khoái, tươi tỉnh, và hăng hái làm việc hơn mọi ngày. Tôi kể lại cho Bapak nghe. Bapak nói :

Phải, con ạ, lần này con đã không ở trong cõi đời nữa. Sự đó có ích cho con, để trong hành động thiêng liêng ấy, con không bị ảnh hưởng và quyến rũ bởi những sức ma quỷ. Bapak cảm ơn Thiêng-Liêng là con đã có một chứng nghiệm như thế ; chứng nghiệm đó cũng làm tăng lòng tin của chính Bapak. Điều này nghĩa là Bapak sẽ càng tin nhiều hơn cái gì mà Thiêng-Liêng đã ban cho Bapak vì các hội-viên Subud khác cũng chứng được những kinh nghiệm về loại đó, tuy không bằng. Bapak mong rằng đứa con sinh ra sẽ thành một đứa con Subud trung thành, luôn luôn biết ơn Thiêng-Liêng. Cũng nên thêm rằng, trong sự giao-hợp giữa vợ chồng, những người nào do tình dục thúc đẩy thì sau sẽ cảm thấy một sự giảm sút về sức lực. Thật đúng thế, sức lực của họ suy yếu đi. Nếu sự giao-hợp là do hành động của linh hồn thì người ta sẽ không cảm thấy sức lực suy giảm, trái lại người ta sẽ tươi tỉnh, linh lợi và mãn tiếp hơn thường ngày. Đó là lẽ tại sao trong Hồi-Giáo cho phép người đàn ông lấy bốn vợ. Những sự kiện ấy chỉ đúng cho những người đã thật sự đạt tới mức con người hoàn toàn, gọi là « Insan Kamil » mà thôi vì năng-lực tâm linh của một người hoàn toàn bằng bốn lần người thường.

25 — Sau đó, vợ tôi tỏ ra có những triệu chứng có thai. Bác sỹ cũng sắc nhận trạng thái đó, tôi lại Bapak để xin ý-kiến. Bapak bảo tôi : « Tốt hơn là trong khi có thai, con không nên đi ra khỏi nhà nhiều mà chỉ đi khi nào có sự cần thiết lắm ; con nên ở nhà hơn và làm latihan ». Tôi thận trọng y theo những lời khuyên của Bapak. Một đêm trong khi làm latihan, tôi thấy một hiện-ảnh, tôi trông thấy trong nhà tôi : phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách và bếp. Nhưng trong hiện ảnh, sự xếp đặt trong nhà thì khác hẳn. Sáng hôm sau tôi thu xếp nhà giống như tôi trông thấy trong hiện-ảnh. Sau việc đó, vợ tôi tỏ ra bình tĩnh và sôi sảng làm latihan hơn trước.

Một lần, trong khi làm latihan, vợ tôi trông thấy bày thứ rau. Bày ngày kế tiếp, vợ tôi liên-tục làm mỗi ngày bày thứ rau mà vợ tôi trông thấy trong hiện-ảnh.

Tôi kể lại cho Bapak nghe. Bapak nói : những việc hai con làm đều tốt cả. Như thế Thiêng Liêng đã dẫn dắt cả hai con trong gia sự và đời sống trong gia đình con, Nếu trong thời gian này, con đi khỏi nhà luôn vì những lý do không cần thiết thì con đã không nhận được những chỉ dẫn này. Những sự việc này là những chỉ dẫn của Thiêng-Liêng ban cho hai con và liên quan đến sự giáo-dục của đấng con trong lòng mẹ. Ấu những thức ăn thích hợp nhất cho sự lớn lên của đấng bé và duy-trì cho gia-đình một không khí yên vui là một việc rất quan trọng. Bởi vậy, tất cả các sự này là những chỉ dẫn cho vợ con để cho đấng con ăn những thức ăn thích-hợp với nó, và cho cả con nữa để con biết tạo ra một không khí yên ổn thoải-mái hơn ở trong gia-đình. Nếu con làm trọn những điều chỉ dẫn đấng bé sẽ hưởng lợi đến mức tối đa. Nên trông nom những đấng con trước khi ra đời như vậy. Ngoài ra còn nên luôn luôn kiên tâm và đừng nghĩ hoặc hành-động không tốt. Con nên luôn luôn theo đúng những chỉ dẫn nhận được trong latihan và nên tin cậy rằng Thiêng-Liêng sẽ luôn luôn ban cho con những chỉ dẫn cần-thiết khi con cần đến.

Một tháng sau, vợ tôi đi khám bác-sỹ. Bác-sỹ nói là đấng bé mạnh khỏe hoàn-toàn, không cần dùng thuốc hoặc kiêng cử gì cả.

Một buổi chiều, vợ tôi đi ngủ vào hồi năm giờ, không có lý do gì hiển-nhiên, và vợ tôi ngủ rất say. Tôi khá ngạc nhiên vì vợ tôi không có lệ quen ngủ như thế. Nhưng sau tôi tìm ra lý-do của giấc ngủ đó là : trong khi vợ tôi ngủ, một tai nạn ghê-sợ đã xảy ra. Đấng con người láng giềng ngã từ trên cây cao xuống đất. Nhiều người kêu lên và đã có một sự náo-động lớn. Tôi cảm ơn Thiêng-Liêng đã tránh cho vợ tôi khỏi trông thấy cái tai-nạn ghê-sợ này. Mãi lâu sau vợ tôi mới thức dậy. Như thế đấng con chúng tôi đã được Thiêng-Liêng che chở khỏi bị một kích động nó xảy ra nếu vợ tôi chứng kiến cái tai-nạn bi thảm này.

ĐÍNH-CHÍNH : Trong bài này, kỳ trước, trang 23, dòng 10 « hành-động đó không được không phạm vào », xin đọc là : hành-động đó không được phạm vào.

VÀI CÂU HỎI CỦA HỘI-VIÊN SUBUD

MỘT hội-viên SUBUD ở San Francisco (Mỹ-Quốc) viết cho Bapak và nói rằng đã được khai-mở từ một năm rồi, nhưng chưa nhận thấy một dấu-hiệu nào chứng tỏ rằng Latihan hoạt-động trong người, tuy mỗi tuần-lễ vẫn tập đều đều hai lần.

Hội-viên ấy hỏi : « Có phải tại tôi sai lầm điều gì, hay là tại tôi không xả bỏ được những ý-tưởng, nghĩ-ngợi của tôi ? »

Bapak trả lời như sau :

« Chưong-ngại chính ở trong Latihan của ông là tâm và trí của ông. Ông nghĩ-ngợi quá nhiều về các vấn-đề, thí-dụ như tiếp-nhận được những gì ở trong Latihan. Bởi vậy, muốn thật sự nhận được ở trong Latihan thì ông phải bỏ tất cả những câu hỏi và những thắc-mắc ở trong tâm-trí ông, và để thân tâm thanh-thoi như là sắp sửa đi ngủ.

Những Ân-huệ của Thiêng-Liêng ở trong Latihan chỉ có thể nhận được khi nào những dục-vọng và tâm-trí ông ngưng hoạt-động. Điều này không có nghĩa là phải vứt bỏ tâm-trí đi, nhưng có nghĩa là hoạt-động của tâm-trí phải đình-chỉ thì ông mới ở trong trạng-thái tiếp-nhận Sức-Mạnh Thiêng-Liêng nó luôn luôn ở gần với nội-cảm của ông.

Bởi vậy Bapak khuyên ông, trong lúc làm Latihan, nên kiên-tâm và tin-cậy, phó-thác mình hoàn-toàn cho Thiêng-Liêng, để rồi một mực tuân theo cái gì mà Thiêng-Liêng muốn »

oOo

— Có phải ý-muốn của Thiêng-Liêng là tôi kết hôn với cô R... không ?

Một đôi trai gái đã đính-hôn với nhau nhưng không biết có nên lấy nhau không, đã hỏi Bapak như thế. Hai người cảm thấy họ yêu nhau, nhưng họ cũng cảm thấy hình như có một cái gì cản-trở họ, khiến họ không nhận thấy một tình-yêu thật sự.

« Chúng tôi thành thật mong muốn đi theo con đường tốt — chúng tôi rên kết hôn với nhau hay là từ biệt nhau — và chúng tôi sẵn sàng nhận sự hướng-dẫn của Bapak trong vấn-đề này. »

Bapak cho ý-kiến và giải-thích như sau :

« Hầu hết tất cả những người lấy vợ lấy chồng đều đặt căn-bản việc lập gia-đình trên tình-yêu của tâm. Bởi vậy rất khó cho Bapak trả lời, nếu con hỏi rằng hai con có hợp thành một đôi lứa tốt không. Thật thế, cần phải làm một trắc-nghiệm rất kỹ-càng thì mới nhất quyết được rằng các con có phải là người phối-ngẫu lý-tưởng không ; chỉ khi ấy thì hôn-nhân mới được bảo-đảm của Sức-Mạnh Thiêng-Liêng.

« Gần như không thể nào có một người hội đủ những điều-kiện cần-thiết, trừ phi người ấy đã đạt được một mức cao và sâu ở trong Latihan. Phần lớn các hội-viên SUBUD hãy còn ở cách xa mức ấy, vì họ hãy còn bị ảnh-hưởng của dục-vọng, tâm và trí. Như Bapak đã giải-thích ở trên, chỉ có Sức-Mạnh của Thiêng-Liêng mới hoàn-thành một hôn-nhân thật sự và vĩnh-viễn.

« Bởi thế con hãy chỉ nên trình lên Thiêng-Liêng Cao-Cả vấn-đề liên-lạc trong tình-yêu của con với cô R... để rồi tình-yêu ấy sẽ được đổi thành những liên-lạc tình-yêu của linh-hồn hai con.

« Con đừng lo ngại rằng linh-hồn con và linh-hồn của cô R... không hợp nhau, vì thật ra sự hôn-nhân của phần đông người ta vẫn chưa được tốt. Bởi vậy Bapak đồng-ý là hai con nên làm cho những liên-lạc tình-yêu giữa hai con trở nên đúng luật-pháp.

« Còn về sự hòa-hợp trong hôn-nhân, nó sẽ kết-cục đem đến sự hòa-hợp linh-hồn, thì con cứ giao-phó cho đấng Thiêng-Liêng Cao-cả, bằng cách làm Latihan như con đã bắt đầu làm.

« Bapak chúc cho sự quy-thuận của con sẽ đạt được kết quả mỹ-mãn.

oOo

Đối với vấn-đề hạn-chế sinh đẻ, quan điểm của SUBUD như thế nào ?

Một hội-viên SUBUD Pháp đã đặt câu hỏi trên, và Bapak trả lời như sau :

« Đứng về phương-diện tâm-linh thì sự hạn-chế sinh đẻ thật ra không được phép, bởi vì trái với ý-muốn của Thiêng-Liêng. Bởi vậy những hội-viên SUBUD không nên dùng đến cách ấy.

« Còn đối với công chúng — nghĩa là đối với những người không vào SUBUD — thì chúng ta có bổn - phận không được can-thiệp vào vấn-đề hạn-chế sinh đẻ của họ, bởi vì về vấn-đề này có thể có nhiều ý-kiến khác nhau và không liên-quan gì đến đời sống tâm-linh cả. »

oOo

NĂM CÂU HỎI CỦA HỘI SUBUD LOS ANGELES (MỸ-QUỐC)

CÂU HỎI 1. — Ban Phụ-Tá có cần hoặc có nên làm trắc-nghiệm để xem một người có thể được thu nhận vào làm « dự bị hội-viên không » ?

TRẢ LỜI. — Thời-gian chờ đợi ba tháng đã đủ là một trắc-nghiệm cho người dự-bị hội-viên. Nếu họ không đủ thành-tâm thì họ sẽ không có kiên-tâm chờ đợi.

CÂU HỎI 2. — Có vài người dự - bị hội - viên xin được khai mở nhanh hơn. Có nên đặt nguyên tắc là, theo kết quả trắc-nghiệm của chúng tôi, khai mở cho họ trước thời hạn, hay là nên yêu cầu họ chờ đủ chín mươi ngày rồi mới khai mở ?

TRẢ LỜI. — Thời-gian dự bị tối đa là 3 tháng, nhưng một dự bị hội-viên có thể được khai mở nếu họ đã có thể chứng tỏ được sự chân thành của họ. Vào trường hợp này, nhóm Phụ-Tá cần làm một trắc-nghiệm.

(còn tiếp)

Bà Đ.T.K. dịch

Hội SUBUD VIETNAM

TRUNG-ƯƠNG SAIGON : 306/328, đường Hồng-Thập-Tự.

Giờ Latihan : Mỗi ngày từ 17 giờ đến 19 giờ.

Thứ ba và thứ sáu : thêm buổi
Latihan 21 giờ — 21 giờ 30.

Chúa nhật : 18 giờ — 18 giờ 30.

Chi-Hội ĐALẠT : c/o Ô. Trần-văn-Đàm
64, Hoàng-Diệu.

Giờ Latihan : Thứ ba và thứ bảy : 18g. — 18g.30

Chi-Hội PHƯỚC-TUY

Chi-Hội MỸ-THO

Các nhóm SUBUD tại: Ban-Mê-Thuột, Bắc-Liêu, Bến-Tre, Biên-Hòa, Bình-Dương, Cần-Thơ, Châu-Phú, Gò-Công, Hà-Tiên, Huế, Kiến-Hòa, Mỹ-Tho, Nha-Trang, Ninh-Thuận, Phan-Thiết, Quy-Nhơn, Rạch-Giá, Thủ-Đức, Tây-Ninh, Vĩnh-Long, Vũng-Tàu.
(muốn biết địa-chỉ xin liên-lạc với Văn-phòng Trung-Ương).

GIÁ : 10\$00

Kiểm-Duyệt số : 290 ngày 22-3-1965 — Nhà in TÂN-SINH Dakao